

RAKTIE DS'70
 innenhof 1a
 s-Gravenhage
 '70-61 49 11

's-Gravenhage 29 maart 1980

EMBARGO tot 29 maart, 11.00 uur

Beschouwing RUUD NIJHOF, lid van de Tweede Kamer voor DS'70,
 voor de Partijraad van DS'70 op

zaterdag 29 maart a.s. te Zwolle

te 10.15 uur in Hotel Wientjes.

DS'70 : TIEN JAAR STRIJD VOOR EEN BETER BELEID
 =====

Loonwet, loonmaatregel : ruilen en huilen in de politiek

De afgelopen weken hebben bol gestaan van het parlementair getetter en het vakbondsgeschetter rond loonpauze, loonwet en loonmaatregel. De vraag rijst of zich achter al dit getetter en geschetter niet heel wat slechte gewetens in de politiek schuil hielden en of niet verdoezeld moest worden dat de verschillen tussen regering en oppositie aanzienlijk minder groot waren dan alle schuimklopperij deed vermoeden. De debatten rond loonwet en loonmaatregel zijn de debatten geweest van het standpunten ruilen en met eerlijkheid en duidelijkheid in de politiek huilen. Want wat zien we als we naar de standpunten van de verschillende partijen kijken. Na 1945 heeft een aantal socialistisch-confessionele kabinetten een geleide loonpolitiek gevoerd. Die geleide loonpolitiek is ten grave gedragen onder het liberaal-confessionele kabinet De Quay, terwijl nu onder het liberaal-confessionele kabinet Van Agt opnieuw bij wet geleide loonpolitiek gevoerd gaat worden. Paradoxaal genoeg door een minister die bekend staat als de hogepriester van de overlegeconomie. Deze loonwet/loonmaatregel wordt bestreden door de heer Den Uyl, die in voor hem betere dagen als minister president in 1974 en 1976 een loonwet/loonmaatregel (machtigingswet) heeft opgelegd.

Het was dan ook net of ik de heer Wiegel bij de behandeling van de machtigingswet hoorde toen de heer Den Uyl als ware hij de vleesgeworden Wiegel bij de behandeling van de loonwet en loonmaatregel te keer ging. Leg dat de burger maar eens allemaal uit.

Er zijn echter meer vreemde dingen gebeurd.

De VVD heeft door de jaren heen gepleit voor handhaving van de koopkracht tot 2 x modaal (f 65.000.-).

Nu is de VVD akkoord gegaan met handhaving van de koopkracht op het niveau van het minimumloon. De VVD wordt daarbij heftig bestreden door de PvdA, die kiest voor handhaving van de koopkracht op het niveau van modaal (f 32.500.-). Zo ook in de PvdA-nota "De PvdA maakt er werk van".

Zeg dat wel, want diezelfde PvdA pleitte in de kort daarvoor verschenen nota "Werkgelegenheid door solidariteit dl.II" nog voor een minlijn van $\frac{1}{2}\%$ voor modaal.

Schuift de VVD naar 'links', dan schuift de PvdA naar 'rechts'. Dit onder druk van de actie 'Halen, hebben en houden' van de

Superbont maakt Den Uyl het als hij, na wekenlang gefulmineerd te hebben tegen een minlijn voor modaal, koudweg op de dag na de Kamerdebatten over de loonmaatregel het PvdA-kader in Nijmegen, naar ik aanneem niet onder auspiciën van de jurist van de Heilige Land Stichting bijeen, komt vertellen dat ook de PvdA in '81 en later de koopkracht voor modaal niet zal kunnen garanderen.

De hoofdprijs voor de homo elasticus - in gewoon Nederlands draaitol - in de Nederlandse politiek rijk ik bij deze namens DS'70 uit aan de heer Den Uyl.

Het redelijk alternatief, D'66, blijkt overigens noch een logisch noch een economisch alternatief te zijn. Bezie de feiten : zo stemde D'66 tegen de loonwet, maar vòòr de loonmaatregel op basis van diezelfde wet.

Op de vraag in een interview (Onderneming 7-3-'80) of D'66 weet wat nu bezuinigd moet worden bij de overheid, antwoordt Terlouw letterlijk : "Dat zou ik niet precies kunnen zeggen" en op de vraag hoeveel de particuliere inkomens moeten matigen en tot welk niveau de minlijn moet worden doorgetrokken zegt hij : "Ik zou het niet weten". Ik kan het ook niet helpen, maar de prima donna van D'66 zegt het echt zo.

Leg het de burger allemaal maar eens uit. Het zal u na dit alles niet verbazen dat onze conclusie moet zijn dat al het getetter en geschetter moest verhullen en verbloemen hoe dicht de heren - na alle draaijerij van standpunten - bij elkaar stonden.

Politiek en akoestiek blijken steeds meer samen te vallen.

Werkgelegenheid : het DS'70-bestek in een nutshell

"Geen mens weet precies hoe het moet", aldus Jan Terlouw over de D'66 visie op het werkloosheidsvraagstuk. Nou, DS'70 weet het wel ! Dit zijn onze voorstellen in een nutshell.

- Inkomensmatiging nu, lijkt moeilijker te verkopen dan werkloosheid morgen. Toch moeten wij telkens opnieuw deze boodschap onder de aandacht brengen. De inkomensontwikkeling moet niet exclusief in handen liggen van de sociale partners als waren zij een soort Derde Kamer, die buiten Eerste en Tweede Kamer om kan beslissen. Niet alleen over de inkomens maar trouwens ook goeddeels over de overheidsuitgaven dankzij de koppelingsmechanismen (ambtenarensalarissen, uitkeringen). Dat is de reden dat de DS'70 fractie ondanks haar voorkeur voor een andere vormgeving van de loonwet uiteindelijk toch heeft voorgestemd. Beter shocktherapie dan een langdurig dreinende kuur voor onze zieke economie. De arbeidskosten kunnen daardoor teruggedrongen worden wat de concurrentiepositie (export) van het bedrijfsleven versterkt.

Indien destijds in '72 al voor een beheerste inkomens- en prijsontwikkeling was gekozen - denkt u nog maar eens aan het conflict Boersma-DS'70 - dan zou de situatie er nu heel anders uitzien.

- Als ik spreek over inkomensmatiging bedoel ik uitdrukkelijk alle inkomens en niet alleen de lonen. DS'70 is het eens met Wim Kok als hij zegt (HP 22-3-'80) "Wat niet kan - en Den Uyl heeft die fout ook gemaakt - is dat je de zaak van de CAO-inkomens in een handomdraai vastlegt en op de rest blijft studeren".

De keerzijde van een strak inkomensbeleid dient een evenzo strak prijs- en tariefbeleid (vrije beroepen) te zijn. Ik betreur het daarom zeer dat een Kamermeerderheid bestaande uit CDA en VVD de DS'70-motie bij het debat van de loonmaatregel tot invoering van een aanmeldingsplicht voor prijs-

verhogingen heeft verworpen.

- De overheid dient ten aanzien van het inkomen- en arbeidsvoorwaardenbeleid voor ambtenaren op te treden als trendsetter in plaats van trendvolger. Hier dient een actief en voorbeeldgevend beleid gevoerd te worden : Wiegel wordt wakker ! De overheid moet meer bezuinigen dan thans gebeurt. In 1980 dient ook de overheid de tering naar de nering te zetten een nullijn dus. Concrete voorstellen die dit mogelijk maken zijn te vinden in onze publicaties 'Uit het Slop' en 'Ruimte en Inkomen', die merendeels nog steeds actueel zijn. Door de particuliere sector meer ruimte te bieden wordt het economisch draagvlak van onze samenleving, het bedrijfsleven, versterkt.

Aardgasgeld dient niet gebruikt te worden voor potverteren. In de jaren tachtig zal het tot de bevolking doordringen dat dit de historische blunder is geweest van het Kabinet Den Uyl. Drees stelde dit al in '73. Het aardgasgeld moest en moet gebruikt worden voor energiebesparing, investeringen in nieuwe energiebronnen, structuurverbetering van onze economie (product mix)". De prijscompensatie dient opgeschoond te worden voor de component energie ondergelijktijdige (eventueel gedeeltelijke) compensatie in de vorm van belastingverlaging. Dat kan op basis van de DS'70 plannen. Verder is een hardere aanpak van de oliemaatschappijen gewenst bij het terugdringen van hun winstaandeel in de aardgaswinning ten gunste van de staat.

DS'70 bepleit een actief arbeidsmarktbeleid door een fundamentele herziening van het systeem van werkclassificatie. De schaarste aan aanbod voor ongeschoold, vuil, zwaar werk dient te leiden tot een betere beloning. Andersom dienen hoog opgeleiden, zoals academici, lager betaald te worden. Verruiming van het begrip passende arbeid en een absolute stop op het aantrekken van werknemers van buiten de EEG onder gelijktijdige bevordering van remigratie. Vanuit sociale overwegingen verdient vervroegde uittreding de voorkeur boven verkorting van de werktijd. Ik herinner in dit verband aan onze aangenomen VUT-motie terzake bij de algemene beshouwingen MN'80.

PvdA - alternatief : "De PvdA maakt er werk van"

Er is, zoals de PvdA wil, zeker geen ruimte in 1980 voor het voeren van een expansief beleid à la Keynes. Door het enorme financieringstekort en het tekort op de betalingsbalans is de rek er uit. Bovendien krijgen wij na 1982 een negatieve energiebalans. Wij hebben te kampen met overbesteding onder een gelijktijdige onderbezetting van het productie-apparaat in bepaalde sectoren. Dat moet via het stimuleren van de export, herstructurering en het aanpakken van knelpunten op de arbeidsmarkt opgelost worden. Verder door matiging en zeker niet door het potverbranden van ons aardgas.

Links brullen, rechts vullen

DS'70 kiest als sociaal-offensieve partij voor het verbeteren van de lagere inkomens, maar dan in contanten. Wij denken dan aan verruiming van de belastingvrije som tot het niveau van het sociale minimum hetwelk alle inkomens doch de lagere verhoudingsgewijs het meest ten goede komt. Baas in eigen beurs.

Het verbeteren van de positie van de lagere inkomens via een wirwar van overheidsdiensten en subsidies wijzen wij af. Want hiervan profiteren veelal alleen degenen die het niet nodig hebben terwijl degenen voor wie het bedoeld is er vaak geen gebruik van maken. De PvdA pleit permanent voor meer overheidsuitgaven. Dit heeft de ironische situatie opgeleverd dat de partij die 'spreiding van inkomens' in haar vaandel voert in de periode '73-'77 het tegenovergestelde bereikt heeft. Zoals uit het rapport 'Profijt van de overheid' blijkt heeft het rijk de rijken nog rijker gemaakt

Links brullen, rechts vullen

Daar ziet DS'70 het progressieve niet van in.

Eerst als politici zelf matigen hebben zij het morele recht matiging van anderen te vragen. Dat zal geen miljarden opleveren, maar het gaat om de voorbeeldfunctie en geloofwaardigheid van de politiek. Dat is de reden dat DS'70 onder Drees zowel als ondergetekende de strijd heeft aangeboden tegen de schandelijk bevoorrechte pensioenpositie van politici. Aanvankelijk werden de DS'70 voorstellen ook door de progressieve partijen afgewezen. Want zoals het vaker gaat in

die kringen, ik zei het al eerder
"Links brullen, rechts vullen".

Later hebben o.m. een aantal amendementen Nijhof-Nypels hier een eind aan gemaakt, zij het niet zover als wij wilden. Ook het inkomen van leden van Eerste en Tweede Kamer dient gematigd te worden, extra gematigd wel te verstaan. DS'70 maakt zich hiervoor sterk.

Politieke staking

De indiening van de loonwet heeft geleid tot heftige reacties van de kant van FNV en CNV. Het FNV heeft zelfs gegrepen naar het middel van de werkonderbreking en staking. Discussie is ontstaan of hier sprake is van een politieke staking.

In de FNV-krant wordt dit beurteling erkend (nr.1) en weer ontkend (nr.3). Het FNV lijkt hier intern weinig helder over te denken.

De vakbeweging vertegenwoordigt de burger in zijn rol in zijn deelbelang - van werknemer. Formeel gesproken alleen dat deel der werknemers dat lid is een derde van het totaal.

Regering en parlement vertegenwoordigen het algemeen belang, hetgeen een zorgvuldige afweging van alle deelbelangen moet inhouden.

Een staking die beoogt een deelbelang door te drukken dwars tegen het algemeen belang in, dat wil zeggen een op basis van de norm algemeen belang door regering en parlement genomen besluit in kan niet anders dan een politieke staking genoemd worden die volstrekt afgewezen dient te worden als strijdig met ons parlementair stelsel. Mutatis mutandis geldt hetzelfde voor het wegstaken van een Kabinet ; het wegzenden van een Kabinet is in de parlementaire democratie voorbehouden aan het parlement. Het uitoefenen van invloed, het voeren van actie is legitiem als deelbelang i.c. vakbond zolang het parlementaire besluitvormingsproces nog niet is afgerond en men zich beperkt tot het terrein (deelbelang) waarvoor men lid is van de vakbond.

De FNV beweegt zich thans duidelijk op het grensgebied; het is niet altijd even duidelijk waar zij precies staat. Hoe dan ook moet vastgesteld worden dat in de actuele situatie de rekening van de stakingen die niet gericht

zijn tegen het sociaal beleid binnen de bedrijven zelf, wel ~~door die bedrijven betaald moet worden.~~

Niet direct een logische vorm van actievoeren noch eerlijk tegenover degenen die de rekening moeten betalen.

En dan te bedenken dat het allemaal niet nodig was geweest als het FNV niet om één procent loonsverhoging meer een centraal akkoord op 10 januari jl. had laten schieten

FNV plat op zijn ... bij de NS

Na de aanname door de Kamer van de loonwet is het stakingsparool van de FNV verder gegaan. De uitspraken uit deze kring gaven wisselend de loonwet resp. de loonmaatregel als motief op waartegen de acties zich toen richtten.

Er dient m.i. een helder onderscheid te worden gemaakt tussen je niet houden aan de wet en acties voor verandering van een bestaande wet. Het eerste is niet toegestaan, het laatste een politieke keuze. "Een werkgever die meer of minder betaalt dan wordt voorgeschreven is fout", aldus Den Uyl (FNV-krant, nr. 5). Akkoord, maar de keerzijde hiervan de Vakbond die meer of minder vraagt dan de grenzen die de loonwet aangeeft is fout. Daar heb ik de heer Den Uyl niet over gehoord.

De FNV-staking bij de NS is door DS'70 afgewezen : doel en middel waren hier niet in overeenstemming met elkaar. Door het platleggen van het openbaar vervoer, dat met de NS een landelijke monopoliepositie heeft, heeft de FNV gepoogd het woon-werk zowel als ander verkeer van ca. 600 000 Nederlanders te ontwrichten. Dat trof i.h.b. ook de vervoersarme groepen niet-autobezitters, zoals lagere inkomensgroepen, bejaarden en kinderen. De rekening van een conflict met de overheid werd door de FNV op het bord gekwakt van de NS en 600 000 spoorweggebruikers, die daar zelf niets aan konden doen. DS'70 is van mening dat geschillen met de overheid beslecht dienen te worden in het parlement en niet door gepassioneerde minderheden op straat. Het resultaat van de FNV-staking bij de NS heeft niet geleid tot het platleggen van de NS, maar andersom viel de FNV plat op zijn ... bij de NS.

Keer op keer roept de oppositie in de Kamer bij monde van de PvdA dat de loonwet/maatregel een breed maatschappelijk draagvlak mist. Keer op keer blijkt echter uit enquetes (NRC/Handelsblad, AVRO en Brandpunt) dat rond tweederde van

de bevolking achter deze maatregelen staat terwijl zelfs bijna 50% van de FNV-leden niet achter de stakingsacties staat. Wie dan beweert, zoals Den Uyl, dat dit beleid geen maatschappelijk draagvlak heeft heeft zelf kennelijk last van een afbrokkelend intellectueel draagvlak !

Het lijkt mij goed er nog eens op te wijzen dat de ervaring heeft geleerd dat de sociale partners het niet verplichtend karakter van de overlegeconomie niet aankunnen.

De initiele contractstijging waarvoor werknemers en werkgevers gezamenlijk verantwoordelijk zijn is over de periode 1971-1979 14.9% meer gestegen dan de burgers, vertegenwoordigd door de regering, blijktens de ramingen in de M.E.V. wensten. Van deze stijging komt de helft voor rekening van de periode '73-'77. Hieruit blijkt dat het lood om oud ijzer is of er een liberaal- dan wel socialistisch-confessionele coalitie in het Cats-huis zit. De inkomensmatiging die nu is opgelegd is geen mokerslag (FNV-krant nr.6); het is op de totale koopkracht een schijntje. Als Nederland als een der rijkste landen ter wereld dit niet kan dragen, wie dan wel ?

DS'70 standpunt n.a.v. het regeringsstandpunt inzake het W.R.R.-rapport over etnische minderheden

Onlangs heeft de regering haar officiële standpunt bepaald n.a.v. de W.R.R.-nota over etnische minderheden.

Binnen een afzienbaar aantal jaren heeft Nederland ca. 1 miljoen aan etnische minderheden binnen haar grenzen.

De bevolkingssamenstelling wijzigt zich sterk door toenemende vergrijzing. Het aantal geboorten ligt beneden de vervangingswaarde van de oudergeneratie. Voorts door immigratie. Het geboortecijfer onderimmigranten ligt overigens aanzienlijk hoger dan de vervangingswaarde van de oudergeneratie.

De problemen op het terrein van werk, huisvesting en onderwijs zijn groot. Nederland dreigt zich te ontwikkelen tot een kastaatschappij.

Spanningen tussen verschillende politieke stromingen onder de etnische minderheden worden op volstrekt onaanvaardbare wijze uitgevochten, zoals kort geleden onder Marokkanen in Amsterdam.

Achtereenvolgende kabinetten inclusief het zittende zijn blindgangers geweest in hun beleid ten aanzien van deze

Zou dit ook niet komen omdat degenen die hierover moeten beslissen - zoals leden van de Tweede Kamer - in hun royale boven modale woon- en werksituatie niet direct met de problemen geconfronteerd worden ? Dat blokkeert kennelijk hun inlevingsvermogen. Het probleem wordt nu afgewenteld op de onderkant van de maatschappij.

De reactie van de regering op de W.R.R. nota wankelt zonder te kiezen tussen de doelstellingen integratie, het ruimte bieden aan de eigen culturele identiteit en het stimuleren van remigratie.

Zo wordt enerzijds aangekondigd, dat er meer woningen voor etnische minderheden moeten worden gebouwd en anderzijds dat remigratie moet worden bevorderd. Dat klinkt nogal tegenstrijdig.

DS'70 kiest op cultureel terrein voor een beleid dat gericht is op integratie boven apartheid; voorts voor een algehele stop op immigratie en het stimuleren van remigratie. Dit laatste natuurlijk met uitzondering van het asielbeleid voor politieke vluchtelingen. DS'70 kiest verder voor een actief arbeidsmarktbeleid dat de instroom van buitenlandse werknemers overbodig maakt. Dit door herziening van de functieclassificatie, zo nodig moet de overheid dwingend het voortouw nemen. De sociale partners zijn te lang passief gebleven op dit terrein uit angst voor aantasting van de gevestigde belangen van hun leden. Als de vakbeweging spreekt over een meer rechtvaardige inkomensverdeling, dan komt dat in de praktijk alleen op niyelleren terecht, d.w.z. alle lage inkomens wat meer en alle hoge wat minder. Daarmee los je echter deze problematiek niet op. Het vuile, onaangename werk blijft zo gewoon liggen. Dus zoeken we het in neo-kolonialisme - we trekken weer nieuwe buitenlandse werknemers aan. Er is altijd wel weer een ontwikkelingsland te vinden. DS'70 vindt dat Nederland nu maar eens zijn eigen boontjes moet doppen. Ook een zekere verruiming van het begrip passende arbeid past in dit beleid.

Moties op basis van rekenfouten in de CDA-fractie hoeven niet te worden uitgevoerd

Waar we in Nederland in ieder geval niet heen moeten is de pseudo-humanitaire oplossing voor illegale buitenlandse

werknemers in Nederland zoals te vinden was in één van de PvdA-moties (15 987,nr.9) bij de behandeling van de '1 november wet'.

Deze motie spreekt uit dat illegale buitenlandse werknemers wiens arbeidsplaats gelegaliseerd kan worden alsnog in Nederland mogen blijven. Deze motie discrimineert twee keer :

- tussen bonafide en malafide werkgevers en
- tussen illegalen die mogen blijven en die moeten vertrekken.

Inconsistent en inconsequent

Dankzij een rekenfout van de CDA-fractie werd deze motie donderdag jl. met een verschil van 2 stemmen aangenomen. Er waren enkele CDA-ers teveel achter het 'groene gordijn' gebleven resp. hadden zich onder de voorstemmers geschaard. Het lijkt mij dat de Staatssecretaris van Justitie in geweten, om dat woord ook eens te gebruiken, niet verplicht is om een motie uit te voeren die is aangenomen op basis van een rekenfout van de CDA-fractie.

Midden Oosten.

Naarmate de datum van 26 mei naderbij komt lijkt Europa nerveuzer te worden in haar Midden Oosten politiek. Binnen de 'negen' circuleren allerlei voorstellen om, als het overleg tussen Israel, Egypte en de V.S. in het kader van de Camp David akkoorden stagneert, met initiatieven te komen. Het is daarom goed nog eens de DS'70-visie op het Midden Oosten vraagstuk uiteen te zetten en te laten zien tot welke conclusie dit leidt.

De creatie van de staat Israel noch het ontstaan in 1967 van de PLO vormen de factoren die bepalend zijn voor de conflictsituatie in het Midden Oosten.

Zo zijn er door de geschiedenis heen altijd conflicten geweest in het Midden Oosten en zijn er vandaag de dag nog talrijke conflicten waar Israel noch de PLO direct iets mee te maken hebben (Irak-Syrië - sociale tijdbom onder de golfstaten enz.). Kern van de problematiek in het Midden Oosten is het conflict tussen de supermachten V.S. en U.S.S.R. en het feit dat beiden, de U.S.S.R. in het midden van de tachtiger jaren, afhankelijk zijn van de olie.

Voorts dat beiden, evenals Europa, geconfronteerd zullen worden met een groeiende weerstand in de Islamitische wereld tegen 'verwestering' van hun levenspatroon, inherent aan de opkomst van een industriële samenleving.

De gebeurtenissen in Iran, Afghanistan, Saoedi-Arabië enz. zijn hier de voorboden van.

Ook indien er een situatie van vrede zou zijn tussen Israel en de Palestijnen is daarmee geen oplossing gegeven voor de andere, ernstige problemen die ik schetste.

Het voorgaande neemt niet weg dat naar een oplossing van het Palestijnse vraagstuk gezocht moet worden. Ik meen echter wel dat het noodzakelijk is dit probleem wat te relativiseren : het is niet de wortel van het Midden Oosten conflict. Ook als dit vraagstuk is opgelost blijft het conflict tussen de superpowers inzake oliebelangen en invloedsferen bestaan.

Historisch gesproken bestaat er geen Palestijns volk. Sociologisch gesproken heeft zich echter de afgelopen jaren toch zoiets als een Palestijnse identiteit ontwikkeld. Dit, doordat - met uitzondering van de integratie van de Palestijnen in Jordanië - de Palestijnen in de overige Arabische landen kunstmatig in een vluchtelingenkampcultuur zijn gedwongen. Een klemmend moreel vraagstuk dat om een oplossing vraagt. De akkoorden van Camp David zijn een eerste stap naar vrede tussen Israel en zijn buurlanden. De vrede met Egypte is van historische betekenis

- 50% van de Arabische bevolking woont daar, het is van de Arabische landen militair de machtigste natie. Tussen Israel en Egypte wordt nu touw getrokken over het zg. autonomie plan voor de bevolking op de bezette Westoever en Gazastrook. De oplossing die hieruit resulteert kan niet anders zijn dan een interimoplossing in de tijd, dat is ook het standpunt van Israel.

Begin ziet de Westoever en Gazastrook eigenlijk als een integrerend onderdeel van Israel; de arbeiderspartij is tot een territoriaal compromis bereid.

Het laatste standpunt is reeëier dan het eerste.

De sleutel voor een oplossing ligt primair nu bij Jordanië. De meerderheid van de Palestijnen is Jordaans staatsburger (ca 55% van de Jordaanse bevolking). Naar mij uit eigen ervaring is gebleken identificeren deze mensen zich ook

primair met Jordanië en niet met de PLO. Binnen de Jordaanse Koninklijke familie wordt echter over mogelijke oplossingen verschillend gedacht.

Westoeveren Ghazastrook vormen op zichzelf geen gebied waarbinnen een in economisch opzicht redelijk functionerende staat zich kan ontwikkelen. Er zijn geen grondstoffen en het gebied is te klein om alle Palestijnen te huisvesten.

Bovendien - en dat is de grote angst van Israel - zou een PLO staat een Sovjet sateliet zijn. Na Afghanistan weten wij hoe de Sovjet Unie haar vrienden te hulp snelt en als er geen vrienden zijn organiseert zij deze wel.

Europa heeft de afgelopen jaren weinig bijgedragen aan de vrede in het Midden Oosten, dat vormt een slechte basis voor pretenties. Opportunistische motieven behoren niet gehonoreerd te worden : de olie wordt reeds duur betaald in klinkende munt - daar hoeven niet nog eens politieke concessies bij gedaan te worden. DS'70 wijst erkenning van de PLO volledig af. Over erkenning van de PLO valt niet te praten zolang deze organisatie haar terroristische activiteiten niet stopt en het bestaan van Israel binnen veilige grenzen niet erkent.

Nederland dient binnen 'de negen' voor dit standpunt pal te staan. De PvdA wankelt sterk in dit opzicht en D'66, alsmede een minderheid in het CDA is al gevallen. Wij zijn ervan overtuigd dat de meerderheid van de Nederlandse bevolking achter Israel staat. Als Van der Klaauw uit beleidszwakte zich achter de kar van de Franse President Giscard laat spannen kan hij wat ons betreft wel vertrekken op BZ.

Tien jaar DS'70 : tien jaar strijd voor een beter beleid

DS'70 viert op 19 april a.s. haar 10-jarig jubileum. Een belangrijk feit. In die 10 jaar hebben wij veel mee-gemaakt. Onze ervaring heeft ons gesterkt. Veel van onze ideeën werden door anderen overgenomen. Een indirecte vorm van succes, zij het zonder naamkaartje.

DS'70 blaast haar partij mee in de politiek. Helder in haar ideeën, consequent in haar opstelling op basis van nuchter idealisme.

Gezamenlijk kunnen wij veel bereiken DS'70 - tien jaar strijd voor een beter beleid !